

Zaak C-565/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

6 september 2018

Verwijzende rechter:

Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

2 juli 2018

Verzoekende partij:

Société Générale S.A.

Verwerende partij:

Agenzia delle Entrate – Direzione regionale Lombardia Ufficio Contenzioso (Belastingdienst – regionale directie Lombardije, afdeling geschillen)

De COMMISSIONE TRIBUTARIA REGIONALE DI LOMBARDIA
[belastingrechter in tweede aanleg Lombardije (Italië)]
[OMISSIS]

heeft de volgende

BESLISSING

- op het hoger beroep nr. 17/2017
- tegen de beslissing [OMISSIS] van de Commissione Tributaria Provinciale di MILANO [belastingrechter in eerste aanleg Milaan (Italië) (hierna: „CTP”)] gegeven

tegen:

DIREZIONE REGIONALE LOMBARDIA UFFICIO CONTENZIOSO

welk hoger beroep is ingesteld door de verzoekende partij:

SOCIETE GENERALE S.A.

[OMISSIS]

[OR.2]

[OMISSIS]

Litigieuze handelingen:

WEIGERING VAN TERUGGAAF – VERZOEK VAN 01 AUGUSTUS 2014

[OR.3]

[OMISSIS]

PROCESVERLOOP

[OMISSIS]

[OMISSIS]

Feiten:

1) Op 28 maart 2014 heeft de [vennootschap] SOCIÉTÉ GÉNÉRALE S.A., buitenlands btw-identificatienummer FR 27552120222, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te Parijs (Frankrijk) [OMISSIS], via haar Italiaans bijkantoor met vaste inrichting in Milaan (Italië) [OMISSIS], een aangifte ingediend voor de belasting op financiële transacties, de zogeheten „*Financial Transaction Tax*” (*FTT*), die in het Italiaanse recht is opgenomen in en is geregeld bij artikel 1, leden 491 tot en met 500, van de Legge 24 dicembre 2012, n. 228 (Legge di Stabilità 2013) [wet nr. 228 van 24 december 2012 (Stabiliteitswet 2013)], en bij het decreto attuativo DM 21 febbraio 2013 (ministerieel uitvoeringsbesluit van 21 februari 2013), zoals gewijzigd bij het DM 16 settembre 2013 (ministerieel besluit van 16 september 2013);

2) Uit voornoemde belastingaangifte, die betrekking had op financiële transacties betreffende afgeleide financiële instrumenten die in het belastingjaar 2013 door de Franse moederonderneming waren verricht, bleek dat de uit hoofde van artikel 1, lid 492, van wet nr. 228/2012 verschuldigde belasting in totaal 55.207,00 EUR bedroeg, welk bedrag overeenkwam met de bedragen die in de referentieperiode voor deze belasting waren betaald;

3) Op 1 augustus 2014 heeft het Italiaanse bijkantoor, in naam en voor rekening van de moederonderneming, bij de Agenzia delle Entrate een verzoek om teruggaaf van het betaalde bedrag ingediend, waarbij het aanvoerde dat de regeling inzake de belasting op financiële transacties in verband met „afgeleide” instrumenten, voor zover zij bepaalt dat de belasting wordt geheven op basis van het vermoeden dat de uitgever van het aan het derivaat onderliggende effect

woonplaats heeft op het grondgebied van de Italiaanse Staat, ongrondwettig is wegens vermeende schending van de respectievelijk in artikel 3 en artikel 53 van de [Or.4] Costituzione (grondwet; hierna: „Italiaanse grondwet”) neergelegde beginselen van formele gelijkheid en van fiscale draagkracht, alsmede wegens vermeende schending van het internationale gewoonterecht dat uit hoofde van artikel 10 van de Italiaanse grondwet relevant is voor de Italiaanse rechtsorde. Voorts voerde deze vennootschap ter ondersteuning van haar verzoek om teruggaaf aan dat de betrokken Italiaanse regeling in strijd is met het Unierecht, met name met de artikelen 18, 56 en 63 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie;

4) De Agenzia delle Entrate heeft geen besluit genomen op het verzoek om teruggaaf en daarom heeft de belastingplichtige op 28 januari 2015, nadat de termijn van 90 dagen na indiening van het verzoek was verstreken, binnen de gestelde termijn bij de CTP te Milaan beroep ingesteld tegen de stilzwijgende afwijzing door de verwerende partij, dat strekte tot veroordeling van de Agenzia delle Entrate tot teruggave van de betaalde belasting, waarbij zij dezelfde gronden aanvoerde als die waarop het verzoek om teruggaaf was gebaseerd en verzocht zij om: a) de behandeling van de zaak te schorsen en de Corte costituzionale (grondwettelijk hof, Italië) te verzoeken om een prejudiciële beslissing betreffende de vermeende ongrondwettigheid van artikel 1, lid 492, van wet nr. 228/2012 wegens strijdigheid met de artikelen 3 en 53 van de Italiaanse grondwet; b) om de Italiaanse regeling buiten toepassing te laten omdat zij in strijd met de artikelen 18, 56 en 63 VWEU was vastgesteld of, subsidiair, om de behandeling van de zaak te schorsen en het Hof van Justitie van de Europese Unie, uit hoofde van het beginsel van eenvormige toepassing van het Unierecht, te verzoeken om een prejudiciële beslissing betreffende de volgende vraag: „*Staan de artikelen 18, 56 en 63 VWEU in de weg aan een nationale regeling waarbij een belasting op financiële transacties wordt opgelegd op grond van het enkele feit dat deze transacties betrekking hebben op een derivaat dat is gebaseerd op een effect dat is uitgegeven door een in Italië gevestigde vennootschap?*”; c) de behandeling van de zaak te schorsen en de Corte costituzionale te verzoeken om een prejudiciële beslissing betreffende de vermeende ongrondwettigheid van artikel 1, lid 492, van wet nr. 228/2012 wegens strijdigheid met de beginselen van fiscale soevereiniteit en territorialiteit die inherent zijn aan het internationale recht en het Unierecht, en derhalve overeenkomstig artikel 10, lid 1, van de Italiaanse grondwet ook relevant zijn voor de Italiaanse constitutionele rechtsorde;

5) Ter verweer verzocht de Agenzia delle Entrate - Direzione regionale Lombardia om verwerping van het beroep, waarbij zij de argumenten van verzoekster betwistte en volhield dat de afwijzing en de regeling houdende invoering van de betrokken belasting rechtmatig waren door te wijzen op het bestaan van een objectieve en werkelijke band tussen aan de belasting onderworpen afgeleide instrumenten en de Italiaanse rechtsorde indien het aan het derivaat onderliggende effect door een in Italië gevestigde vennootschap is uitgegeven, zoals in de onderhavige zaak het geval is;

[OR.5]

6) Bij beslissing nr. 4334/16 van 17 mei 2016 heeft de CTP te Milaan het beroep verworpen door te oordelen dat het, anders dan de belastingplichtige had betoogd, volstrekt rechtmatig is om belasting te heffen op transacties met derivaten waarvan het onderliggende effect is uitgegeven door een in Italië gevestigde onderneming, aangezien de verwijzing in de wet naar de woonplaats van de emittent van het onderliggende effect volgens de CTP volstaat opdat sprake is van een echte, werkelijke en objectieve economische band tussen het belastbare feit en het begrip „fiscale draagkracht” in artikel 53 van de Grondwet – dat wil zeggen, het verhandelen van een derivaat enerzijds en de Italiaanse Staat anderzijds;

7) Volgens de CTP is in wezen geen sprake van schending van het in artikel 3 van de Italiaanse grondwet neergelegde gelijkheidsbeginsel, gelet op de onlosmakelijke band tussen de waarde van het onderliggende effect en de waarde van het derivaat, welke band blijkt uit de *pay-off* (winst-/verliesprofiel) van dat derivaat en die, zoals de verwerende partij en de CTP opmerken, ervoor zorgt dat met behulp van de derivaten transacties kunnen worden verricht die in de plaats komen van die welke anders rechtstreeks met de onderliggende effecten zouden worden verricht, zodat de niet-onderwerping van derivaten aan de belasting op financiële transacties (hoewel zij blijken te geven van fiscale draagkracht en een objectieve band met de Italiaanse rechtsorde hebben) zou kunnen leiden tot omzeiling van de belasting door de financiële marktdeelnemers, hetgeen uiteraard ten koste van de belastinginkomsten zou gaan;

8) Volgens de CTP is er geen sprake van schending van het Unierecht omdat er geen onderscheiden belastingsregelingen voor Italiaanse belastingplichtigen en voor belastingplichtigen uit andere lidstaten bestaan, noch van schending van het internationale beginsel van fiscale territorialiteit en soevereiniteit van de andere lidstaten, gelet op de voornoemde band tussen het belastbare economische feit en de Italiaanse Staat en geenszins afbreuk is gedaan aan de wetgevende macht van andere rechtsorden;

9) De belastingplichtige heeft tegen de uitspraak van de CTP hoger beroep ingesteld, waarbij zij dezelfde argumenten en excepties als in eerste aanleg heeft aangevoerd, tot dezelfde conclusies als in eerste aanleg is gekomen en waarbij zij heeft verzocht om de bestreden beslissing in haar geheel te herzien en, primair, teruggaaf van de betaalde belasting op financiële transacties vordert op basis van een grondwetconforme uitlegging van artikel 1, lid 492, van wet nr. 228/2012 en, subsidiair, verzoekt om de behandeling van de zaak te schorsen en een prejudiciële vraag te stellen over de ongrondwettigheid van de betrokken regeling wegens strijdigheid ervan met de artikelen 3 en 53 van de Italiaanse grondwet, alsmede wegens schending van het internationale beginsel van territorialiteit en soevereiniteit van de **[OR.6]** staat, dat overeenkomstig artikel 10 van de Italiaanse grondwet relevant is voor de Italiaanse rechtsorde. Voorts verzocht verzoekster

om een prejudiciële verwijzing naar het Hof van Justitie van de Europese Unie wegens schending van de artikelen 18, 56 en 63 VWEU;

10) Ter verweer betwistte de Agenzia delle Entrate - Direzione Regionale Lombardia de argumenten van de tegenpartij en verzocht zij om bevestiging van de litigieuze beslissing.

[nationale procedure]

[OMISSIS]

MOTIVERING

Korte uiteenzetting van de gronden, feitelijk en rechtens, van deze beslissing op grond van artikel 36, lid 2, punt 4, van het decreto legislativo (wetsbesluit) nr. 546/92

Heden heeft het Collegio (rechterlijk college) [OMISSIS], na beraadslaging, beslist zoals weergegeven in het dictum.

In rechte

11) De verwijzende rechter merkt op dat de belasting op financiële transacties, als bedoeld in artikel 1, leden 491 tot en met 500, van wet nr. 228/2012, werd ingevoerd om te garanderen dat degenen die op de betrokken markten transacties met financiële instrumenten verrichten en een band met Italië hebben, bijdragen aan de overheidsuitgaven;

12) Volgens lid 491 van het aangehaalde artikel, gelezen in samenhang met de desbetreffende definities in artikel 1 van het ministerieel besluit van 21 februari 2013, en [OR.7] lid 494, is deze belasting verschuldigd door zij aan wie de eigendom van aandelen en andere winstdelende eigenvermogensinstrumenten, die zijn uitgegeven door in Italië gevestigde vennootschappen, alsook van de bewijzen van deelgerechtigheid is overgedragen, ongeacht de staat waar de emittent van de bewijzen van deelgerechtigheid woonplaats heeft, mits de bewijzen van deelgerechtigheid, zoals gezegd, zijn uitgegeven door een in Italië gevestigde vennootschap, en wordt de hoogte van de belasting bepaald op basis van de waarde van de transactie tegen een tarief dat verschilt naargelang het type markt waar de transactie plaatsvindt;

13) De voornoemde bepaling is ook opgenomen in artikel 2 van het ministerieel besluit van 21 februari 2013, dat luidt als volgt: „*De woonplaats wordt bepaald op basis van de statutaire zetel. Voorts wordt de belasting geheven over de overdracht van de eigendom van de bewijzen van deelgerechtigheid, ongeacht de woonplaats van de emittent van het certificaat en de plaats waar de overeenkomst is gesloten*”;

14) Dezelfde belasting – hoewel zij anders wordt berekend, te weten als een vast bedrag dat stijgt naargelang de waarde van de transacties en afhankelijk is van het type instrument dat wordt verhandeld en van de waarde van de overeenkomst – is overeenkomstig de leden 492 en 494 van voornoemd artikel 1 verschuldigd door elke partij die betrokken is bij: „*transacties met afgeleide financiële instrumenten als bedoeld in artikel 1, lid 3, van het decreto legislativo 24 febbraio 1998, n. 58 (wetsbesluit nr. 58 van 24 februari 1998), zoals gewijzigd, die hoofdzakelijk een of meer van de in lid 491 genoemde financiële instrumenten als onderliggende waarde hebben, of waarvan de waarde hoofdzakelijk afhangt van een of meer in dit lid bedoelde financiële instrumenten en effectentransacties als bedoeld in artikel 1, lid 1-bis, onder c) en d), van voornoemd wetsbesluit, waardoor voornamelijk een of meer van de in lid 491 bedoelde financiële instrumenten kunnen worden gekocht of verkocht, of die een afwikkeling in contanten met zich brengen waarbij hoofdzakelijk wordt verwezen naar een of meer van de in het vorige lid bedoelde financiële instrumenten, waaronder warrants, gedekte warrants en certificaten*” (zie artikel 1, lid 492, van wet nr. 228/2012);

15) De voornoemde bepaling, die het voorwerp is van de grieven dien dit geding aan de orde zijn, bevat de volgende precisering: „*De belasting is verschuldigd, ongeacht de plaats waar de transactie wordt gesloten en de staat waar de contractpartijen woonplaats hebben*” (zie artikel 1, lid 492, van wet 228/2012), waarmee wordt bevestigd dat het de bedoeling van de wetgever was om de overdracht als zodanig te belasten;

16) Een vergelijkbare zinsnede is overigens te vinden in het vorige lid 491, waaruit duidelijk blijkt dat de wetgever heeft voorzien in twee vergelijkbare belastbare gevallen.

[OR.8]

17) Volledigheidshalve moet worden gepreciseerd dat de betrokken regeling in lid 495 tevens voorziet in een derde type belastbaar geval dat aan de belasting op financiële transacties is onderworpen, welke bepaling luidt als volgt: „*op de Italiaanse financiële markt verrichte transacties zijn onderworpen aan een belasting op flitshandel in de financiële instrumenten waarin de leden 491 en 492 voorzien*”;

17bis) Het in artikel 1, lid 495, van wet nr. 228/2012 genoemde belastbare geval houdt evenwel niet direct verband met het specifieke voorwerp van het onderhavige geding;

17ter) De grieven van de belastingplichtige zien dan ook in wezen voornamelijk op de in de leden 491 en 492 genoemde gevallen vanwege de bestaande symmetrie tussen deze bepalingen die beide worden gekenmerkt door het bestaan van een band met de Italiaanse rechtsorde, die erin bestaat dat de emittenten van de in lid 491 bedoelde financiële instrumenten woonplaats hebben in Italië

enerzijds en door het feit dat de woonplaats van de bij de transactie betrokken personen voor belastingdoeleinden irrelevant is anderzijds;

18) De belastingplichtige betoogt meer bepaald dat de in artikel 1, lid 492, van wet nr. 228/2012 bedoelde band met de Italiaanse rechtsorde, uit hoofde waarvan derivatentransacties aan belasting zijn onderworpen, niet strookt met het in artikel 53 van de Italiaanse grondwet vervatte beginsel dat de betaling van belastingen in Italië moet plaatsvinden naar rato van de in Italië gebleken fiscale draagkracht, aangezien personen zonder enige band met de nationale gemeenschap niet aan belasting kunnen worden onderworpen;

19) De belastingplichtige vraagt zich namelijk af van welke draagkracht blijf zou kunnen worden gegeven, zoals in de onderhavige zaak, door een niet-ingezetene die op een buitenlandse markt een derivaat verhandelt dat tevens door een niet-ingezetene is uitgegeven en waarvan de onderliggende waarde een door een Italiaanse vennootschap uitgegeven effect is: transacties als die in de onderhavige zaak geven in Italië immers geenszins blijf van enige rijkdom [OMISSIS];

18) Verzoekster stelt derhalve dat, gelet op het feit dat derivatentransacties als die welke door verzoekster zijn verricht geen blijf geven van fiscale draagkracht, de wetgever, door te verwijzen naar artikel 1, leden 491 en 492, van wet nr. 228/2012, verschillende gevallen in strijd met het in artikel 3 van de Italiaanse grondwet neergelegde beginsel van formele gelijkheid heeft onderworpen aan een identiek „belastingsmechanisme” (blz. 16 van het beroepschrift);

[OR.9]

19) De stelling van de belastingplichtige, dat de betrokken regeling in het licht van de artikelen 3 en 53 van de Italiaanse grondwet kennelijk ongrondwettig is, lijkt evenwel niet op eensgezindheid te kunnen rekenen;

20) Dienaangaande zij opgemerkt dat artikel 53 van de Italiaanse grondwet, zoals bekend, de wetgever toestaat om belasting te heffen over transacties van economische aard – die dus direct of indirect blijf geven van rijkdom – die blijf geven van een band met het Italiaanse grondgebied en/of de Italiaanse rechtsorde: vanwege het bestaan van een dergelijke band acht de betrokken persoon, ofschoon hij een niet-ingezetene is, zich verplicht om naar rato van de aldus tot uiting gekomen fiscale draagkracht bij te dragen aan de nationale overheidsuitgaven;

21) In de onderhavige zaak en in de in artikel 1, lid 492, van wet nr. 228/2012 geregelde gevallen kan het belastbaar feit dat blijf geeft van fiscale draagkracht immers daadwerkelijk worden ontleend aan de financiële transacties met derivaten waarvan de onderliggende waarde een door een Italiaanse ingezetene uitgegeven effect is;

22) Deze transacties geven namelijk blijf van een band met het Italiaanse grondgebied en/of de Italiaanse rechtsorde, die volstrekt identiek is aan die van de

in artikel 1, lid 491, van wet nr. 228/2012 genoemde gevallen: zoals zij die, ongeacht of hun woonplaats in of buiten Italië is gelegen, zijn betrokken bij transacties met de in artikel 1, lid 491, van wet nr. 228/2012 genoemde effecten en een opbrengst verwerven die slechts ontstaat voor zover de Italiaanse rechtsorde bestaat en fungeert als de staat waar de verhandelde effecten (of de bewijzen van deelgerechtigheid betreffende de verhandelde effecten) zijn uitgegeven, verwerven ook zij die transacties verrichten met derivaten waarvan de onderliggende waarden door Italiaanse vennootschappen uitgegeven effecten zijn, een opbrengst die sterk en noodzakelijkerwijs afhankelijk is van een effect dat zijn bestaan te danken heeft aan het bestaan van de Italiaanse rechtsorde, die de uitgifte daarvan regelt;

23) Met andere woorden, het lijkt geen twijfel dat het derivaat bestaat, ook al kan het los van het onderliggende effect worden verhandeld, en kan worden gewaardeerd voor zover de verhandelde effecten (of de bewijzen van deelgerechtigheid betreffende de verhandelde effecten) door de rechtsorde van Italië als uitgevende staat zijn erkend, en de waarde van het derivaat noodzakelijkerwijs daardoor wordt bepaald op basis van rekenkundige verhoudingen;

24) Daarom kan terecht worden betoogd dat ook bij transacties met betrekking tot „afgeleide” financiële instrumenten als bedoeld in artikel 1, lid 492, van wet nr. 228/2012, zoals bij transacties met betrekking tot effecten als bedoeld in artikel 1, lid 491, van wet nr. 228/2012, sprake is van [Or. 10] een onlosmakelijke – concrete en verifieerbare – economische band tussen het financiële instrument en de Italiaanse rechtsorde en dus tussen de transactie – die wordt behandeld als een belastbaar feit voor zover zij blijkt geeft van fiscale draagkracht – en de Italiaanse rechtsorde, ongeacht de plaats van uitvoering van de transactie en de woonplaats van de contractpartijen, maar daarom kan niet worden gesteld dat de transactie „geen verband houdt” met de nationale gemeenschap, ook al wordt zij buiten Italië verricht door personen die hun woonplaats niet in Italië hebben;

25) In deze optiek lijkt ook artikel 3 van de Italiaanse grondwet in acht te zijn genomen, aangezien er, voor wat betreft de blijf van fiscale draagkracht betreft, geen intrinsiek verschil bestaat tussen de transacties van artikel 1, lid 491, van wet nr. 228/2012 en die van artikel 1, lid 492, van deze wet;

26) [De] verzoekende partij stelt evenwel dat de betrokken regeling de werking van de Europese interne markt kan ondermijnen door de discriminerende kenmerken van het erin vervatte belastingmechanisme, dat volgens de verzoekende partij slechts ogenschijnlijk identiek is voor ingezetenen en niet-ingezetenen belastingplichtigen, zodat sprake zou zijn van schending van artikel 1, lid 492, van wet 22[8]/2012 en van artikel 18 VWEU, dat bepaalt dat „*elke discriminatie op grond van nationaliteit verboden [is]*”;

27) De heffing van de belasting op financiële transacties over handelingen waarbij niet-ingezetenen via eveneens niet-ingezetenen-tussenpersonen zijn

betrokken, zou volgens de belastingplichtige — ofschoon derivaten worden verhandeld die een door een Italiaanse vennootschap uitgegeven effect als onderliggende waarde hebben – tot een beperking op het vrij verrichten van diensten binnen de Europese Unie leiden, hetgeen verboden is bij artikel 56, lid 1, VWEU, dat luidt als volgt: „*In het kader van de volgende bepalingen zijn de beperkingen op het vrij verrichten van diensten binnen de Unie verboden ten aanzien van de onderdanen der lidstaten die in een andere lidstaat zijn gevestigd dan die, waarin degene is gevestigd te wiens behoeve de dienst wordt verricht*”;

28) Met andere woorden, zowel de belastingheffing als de omstandigheid dat bijkomende administratieve verplichtingen en verplichtingen inzake de aangifte moeten worden vervuld om deze belasting te voldoen (dat wil zeggen, dat de afzonderlijke handelingen betreffende derivaten waarvan de onderliggende waarde bestaat in effecten die zijn uitgegeven door ingezetenen in Italië moeten worden onderscheiden van de andere handelingen, het bijhouden van een register en de indiening van de belastingaangifte), zou de bemiddeling in derivaten belemmeren en minder aantrekkelijk maken voor niet-ingezetenen tussenpersonen [OR.11] ten opzichte van ingezetenen tussenpersonen, wat de facto een door het VWEU verboden beperking op het vrij verrichten van diensten zou opleveren, wat nog duidelijker tot uiting komt in het geval dat de tussenpersoon in een andere staat dan de ontvanger van de dienst is gevestigd;

29) Volgens verzoekster vormt de heffing van de betrokken belasting over de overdracht van derivaten, samen met de daaraan verbonden administratieve verplichtingen en verplichtingen inzake aangifte, voor derivaten die door een Italiaanse vennootschap uitgegeven effecten als onderliggende waarde hebben een belemmering om toegang tot de markt te verkrijgen en door de bemiddeling in dergelijke derivaten door tussenpersonen minder aantrekkelijk te maken, heeft zij een negatieve invloed op zowel het aanbod van als de vraag naar dergelijke producten;

30) Ter staving van haar stellingen verwijst verzoekster naar de volgende uitspraken van het Hof van Justitie van de Europese Unie: arresten van 26 juni 2003, Skandia en Ramstedt, C-422/01, punt 28; 5 juli 2012, SIAT, C-318/10, punten 19 en 28, en 15 mei 1997, Futura, C-250/95, en wat de vraag betreft of zelfs een geringe of een minder belangrijke beperking van een fundamentele vrijheid schending van het Verdrag oplevert, verwijst verzoekster naar de arresten van 18 oktober 2012, X NV, C-498/10, punt 30; 1 juli 2010, Dijkman, C-233/09, punt 42; 14 december 2006, Dehkavit International, C-170/15, punt 50; 11 maart 2004, De Lasteryrie du Saillant, C-9/02, punt 43, en 15 februari 2000, Commissie/Frankrijk, C-34/98, punt 49;

31) Voorts meent verzoekster dat de onderwerping van transacties met derivaten die Italiaanse effecten als onderliggende waarde hebben, aan de belasting van artikel 1, lid 492, van wet nr. 228/2012 kennelijk in strijd is met artikel 63 VWEU inzake kapitaal- en betalingsverkeer, waarin is bepaald: „[...] *alle beperkingen van het kapitaalverkeer tussen lidstaten onderling [...] [zijn] verboden*” en ook „[...]

alle beperkingen van het betalingsverkeer tussen lidstaten onderling [...] [zijn] verboden”;

32) De schending van deze verdragsbepaling zou kunnen bestaan in het feit dat marktdeelnemers uit andere staten dan Italië door de belastingregeling van artikel 1, lid 492, van wet nr. 228/2012 worden ontmoedigd om te investeren in afgeleide instrumenten met Italiaanse effecten als onderliggende waarde, ongeacht de plaats waar zij zijn uitgegeven en worden verhandeld;

33) In dit verband verwijst verzoekster naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 13 maart 2014, Bouanich, C-375/12, punt 43, waarin het verbod op nationale maatregelen die „niet-ingezetenen *ervan doen afzien in een lidstaat investeringen [OR.12] te doen, of ingezetenen van deze lidstaat ontmoedigen in andere staten investeringen te doen*” heeft bekrachtigd.

34) De verwijzende rechter vraagt zich derhalve af of het – in het kader van het onderhavige geval van financiële transacties tussen niet-ingezetenen via tussenpersonen die ook niet-ingezetenen zijn, betreffende derivaten met een door een Italiaanse vennootschap uitgegeven effect als onderliggende waarde – in overeenstemming met de Uniebeginselen is, te stellen dat over dergelijke transacties belasting moet worden betaald en dat de bij deze transacties betrokken partijen voorafgaand aan de betaling van deze belasting aanvullende administratieve verplichtingen en verplichtingen inzake de aangifte moeten vervullen, gelet op het feit dat financiële transacties die betrekking hebben op effecten die door Italiaanse vennootschappen zijn uitgegeven en die door Italiaanse ingezetenen of niet-ingezetenen worden verricht, ongeacht de staat van woonplaats van de tussenpersoon, zijn onderworpen aan een vergelijkbare belasting die verschuldigd is door degene aan wie de eigendom van de financiële instrumenten is overgedragen.

35) Ook al lijkt er geen sprake te zijn van discriminatie tussen de in artikel 1, lid 491 en lid 492, van wet nr. 228/2012 vervatte fiscale behandelingen en is de verwijzende rechter het niet eens met verzoeksters stelling dat er geen territoriale band bestaat tussen de belasting uit hoofde van artikel 1, lid 492, van wet nr. 228/2012, waaraan de belastingplichtige is onderworpen, en de Italiaanse rechtsorde, acht de verwijzende rechter een verzoek om een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie noodzakelijk, aangezien hij op basis van de door de belastingplichtige aangevoerde redenen die hierboven zijn vermeld en toegelicht, twijfelt over de juiste uitlegging van het Unierecht, en met name of de regeling waarbij de belasting op financiële transacties is ingevoerd, verenigbaar is met de artikelen 18, 56 en 63 VWEU.

OM DEZE REDENEN

geeft de Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia, Eerste kamer, gelet op artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, de volgende

[OR.13]

BESLISSING

om aan het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenkomstig artikel 19, lid 3, onder b), VEU en artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de volgende prejudiciële vraag voor te leggen:

„Staan de artikelen 18, 56 en 63 VWEU in de weg aan een nationale regeling die voorziet in de heffing van een belasting op financiële transacties, ongeacht de staat van woonplaats van de financiëlemarktdelnemers en van de tussenpersoon, die door de bij de transactie betrokken partijen moet worden voldaan, bestaat in een vast bedrag dat stijgt naarmate de waarde van de transacties toeneemt en afhankelijk is van het type instrument dat wordt verhandeld en van de waarde van de overeenkomst, en verschuldigd is op grond van het feit dat de belastbare handelstransacties betrekking hebben op een derivaat dat is gebaseerd op een effect dat is uitgegeven door een vennootschap die is gevestigd in de staat die deze belasting heeft ingevoerd?”

[OMISSIS]

schorst

de behandeling van de zaak in afwachting van de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie;

beveelt

dat deze beslissing naar de griffie van het Hof van Justitie wordt gestuurd, [OMISSIS].

[OMISSIS] Milaan, [OMISSIS] 2 juli 2018